

Arrest

nr. 68 808 van 20 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 17 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. BECKERS *loco* advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, A. I. (...), verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd op 31/01/1986 te Khasav-Yurt geboren. Op 16/08/2008 trouwde u met A. R. (...). Op 19/10/2009 belde u met R.M. (...) om te vragen waar hij is. Diezelfde dag pleegde hij volgens de Russische autoriteiten een bomaanslag op een gasleiding in Bal-Yurt. Hierbij verloor hij zijn handen. Op 20/10/2009 werd u 's morgens door de autoriteiten gearresteerd. Ze verdachten u ervan medeplichtig te zijn aan de aanslag. U werd naar het politiekantoor van Khasav-Yurt gebracht en werd diezelfde avond nog vrijgelaten. U werd tijdens uw aanhouding onder meer over de vrienden van R. (...) ondervraagd. Hierna ging u voor een half uur naar huis waarna u bij uw oom in een nabijgelegen dorp onderdook. In december 2009

werd er door de politie een huiszoeking bij uw ouders verricht met als doel u terug te vinden. Tijdens deze huiszoeking werden verschillende documenten, waaronder uw internationaal paspoort, meegenomen. Na deze huiszoeking ging uw vrouw terug bij haar ouders inwonen. Op 03/07/2010 vertrok u vanuit Khasav-Yurt met de bus naar Moskou. Vandaar reisde u per auto door naar België waar u op 08/07/2010 aankwam. U vroeg er diezelfde dag asiel aan. Begin augustus 2010 zijn de autoriteiten voor een tweede maal bij uw ouders langsgekomen met de vraag waar u zat. Verder zeiden ze dat u gezocht werd en dat er een document op het politiekantoor ligt waarop vermeld staat dat u gezocht wordt. Om uw asielaanvraag te ondersteunen legde u volgende documenten voor: een binnenlands paspoort.

B. Motivering

U verklaarde vervolging te vrezen vanwege de Russische autoriteiten omwille van uw vermeende medeplichtigheid aan de aanslag van 19/10/2009 op een gasleiding in Bal-Yurt. Hiervoor werd uw vriend M. R. (...) tot 3 jaar veroordeeld. Echter werden vaststellingen gedaan die uw vervolgingsvrees ongeloofwaardig maken.

Vooreerst blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd dat u de oorzaak van uw vervolgingsproblemen in een foutief tijds kader plaatst. U stelt immers (CGVS p. 3, 6, 8-9) dat u op 20/10/2009 's morgens thuis werd gearresteerd nadat u de avond voordien, dus op 19/10/2009, R. (...) telefonisch had proberen te bereiken. U werd op basis van het feit dat u R. (...) op 19/10/2009 had proberen te bellen door de politie ervan beschuldigd te hebben meegewerkt aan de aanslag die R. (...) op 19/10/2009 had uitgevoerd (en waar tijdens hij zijn beide handen verloor). Uit de hierboven vermelde informatie blijkt echter dat R. (...) op 17/10/2009 de mislukte aanslag uitvoerde (en toen zijn beide handen verloor). Omwille van het feit dat u stelt dat de beschuldigingen jegens u enkel gebaseerd zijn op uw poging tot contact op de avond van de aanslag vloeien al uw vervolgingsproblemen voort uit de gebeurtenissen van die ene dag. De vaststelling dat uw bewering dat de avond voor uw arrestatie R. (...) zijn mislukte aanslag pleegde niet overeenstemt met de informatie ondermijnt reeds de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Ondanks het relatief kleine tijdsverschil kan niet worden voorbijgegaan aan het essentiële karakter van deze incoherentie.

Verder dient te worden vastgesteld dat u geen enkel document ter staving van uw asielrelaas neerlegt. Dit ondanks het feit dat u officieel wordt gezocht en de politie meerdere malen bij u thuis naar u op zoek was. Voorts toont u op geen enkele wijze uw vriendschappelijke banden met M. (...) aan. Verder bent u onvoldoende op de hoogte van de actualiteit van uw vervolgingsfeiten wat duidt op een dermate desinteresse die niet in overeenstemming is te brengen met uw vervolgingsvrees. Zo wordt u, afgaande op uw verklaringen omtrent het document dat op het politiekantoor zou liggen, officieel gezocht voor medeplichtigheid aan een (mislukte) aanslag. In augustus 2010 bracht de politie uw moeder hiervan op de hoogte (CGVS p.6-7, 12-13). Dit zou het eerste document zijn dat aangeeft dat u officieel gezocht wordt. Ondanks het feit dat het document allerlei belangwekkende informatie zou kunnen bevatten heeft u nog niet naar de inhoud ervan gevraagd (CGVS p.14). Verder weet u niet waarom uw moeder niet naar de concrete inhoud van het document vroeg noch waarom u niemand van uw familie vroeg om het document in te kijken (CGVS p.6). U besloot uiteindelijk door te stellen dat het u niet uitmaakt wat er in het document zou staan (CGVS p.6). U gaat er echter van uit dat men u enkel op basis van uw poging tot contact met M. (...) beschuldigd. Een element dat voor uw vrijlating reeds bij de politie was gekend (CGVS p.6). Dat u 2 maanden later opnieuw een huiszoeking had en u 10 maanden later plots officieel van medeplichtigheid werd beschuldigd indiceert dat er sprake zou kunnen zijn van nieuw bewijsmateriaal of verklaringen tegen u. In het licht van deze vaststelling is het niet aannemelijk dat u niet de minste interesse voor dergelijk document betoont. Voorts weet u ook niet of er al een rechtszaak tegen u opgestart werd (CGVS p.13). Of er nog anderen van medeplichtigheid werden verdacht of voor diezelfde feiten werden opgepakt weet u ook niet (CGVS p.13, 9). U vond het zelfs niet nodig enige pogingen te ondernemen om zich hierover te informeren (CGVS p.13, 14). Feitelijk weet u niet wat de concrete beschuldiging tegen u is noch waarop men zich baseert om u na zo'n lange periode officieel in beschuldiging te stellen. Een dergelijke mate van vaagheid en desinteresse over elementen die aan de kern van uw vervolgingsvrees raken is weinig aannemelijk en ondergraven de geloofwaardigheid van uw relaas op ernstige wijze.

Ook werd een gedrag bij u vastgesteld dat niet in overeenstemming is te brengen met de door u verklaarde vervolgingsvrees. Ondanks het feit dat u reeds sinds oktober 2009 vreesde te worden

opgepakt voor betrokkenheid bij een mislukte aanslag, en u verklaarde dat jonge mannen bij de minste verdenking van iets worden vermoord, bleef u tot juli 2010 in Dagestan wonen (CGVS p.3, 8).

Daarbovenop blijkt uit uw verklaringen dat er in december 2009 nog een huiszoeking bij uw ouders had plaatsgevonden waarbij de politie op zoek naar u was (CGVS p.11). U stelde weliswaar dat u sinds uw vrijlating bij uw oom onderdook, niettemin is het weinig aannemelijk dat u vanuit de door u verklaarde vervolgingsvrees nog zolang in Dagestan verbleef. Hierbij dient te worden opgemerkt dat uw onderduikplaats bij een familielid zich bevond in een dorp 4-5 km van uw verblijfplaats in Khasav-Yurt (CGVS p.14-15). Er kan worden uitgegaan van het feit dat een dergelijk onderduikadres bij familie in de zeer nabije omgeving van uw gewoonlijke verblijfplaats toch enige risico's inhoudt. Toen u werd gevraagd wat de uiteindelijke aanleiding van uw vertrek uit Dagestan was wist u dit echter niet te vertellen. Sterker zelfs, het was de beslissing van uw oom dat u omwille van veiligheidsredenen het land moest verlaten. U had er zelfs niet aan gedacht. Toen u gevraagd werd of u uw land wilde verlaten stelde u dat u het beu was om 'daar hele dagen niets te doen' (CGVS p.12). Het feit dat u nog zolang in uw land van herkomst verbleef en het zelfs niet uit eigen overweging verliet kan niet in overeenstemming worden gebracht met de door u verklaarde vervolgingsvrees.

Tenslotte kan er geen geloof worden gehecht aan de door u verklaarde reisroute. U verklaarde tussen Moskou en België met de auto te hebben gereisd. Onderweg stapte u over in een andere wagen. In beide wagens zat u gewoon op de achterbank. U verklaarde tussen Moskou en België geen enkele grenscontrole te zijn gepasseerd en verder werden er ook geen afspraken met de smokkelaars gemaakt aangaande de eventualiteit van een individuele grenscontrole (CGVS 7-8). Welnu, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie en de Schengen zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe ernstig te twijfelen aan de geloofwaardigheid van de door u verklaarde klandestiene inreis in de Europese Unie. Hierdoor men moet besluiten dat u moedwillig informatie met betrekking van uw ware reisweg achterhoudt en dat er ernstige vermoedens bestaan dat u legaal met een internationaal paspoort reisde. Hierdoor wordt ook de geloofwaardigheid van de door u verklaarde huiszoeking ondermijnd daar u stelde dat de autoriteiten toen uw internationaal paspoort in beslag namen (CGVS p.11-12).

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begreemd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op

veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u een vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden aan ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld. De oor u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te ondermijnen. Uw binnenlands paspoort bevat enkel persoonlijke gegevens maar geeft geen enkele informatie over uw asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 1 van de Conventie van Genève, en de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

De verzoekende partij geeft de relevante bepalingen weer en betoogt dat zij voldoet aan de voorwaarden van de Conventie van Genève, minstens aan deze om te kunnen genieten van de subsidiaire bescherming zoals bepaald bij artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Zij begrijpt absoluut niet dat het Commissariaat-generaal haar in de bestreden beslissing weigert het vluchtelingenstatuut of het de subsidiaire bescherming toe te staan. Nochtans bevond zij zich in haar geboorteland in een heel onveilige situatie. Haar vriend, R., had immers een aanslag gepleegd op een pijpleiding in het dorp Palyurt, volgens de politie met de bedoeling de gasleiding op te blazen. Hierna werd de verzoekende partij zelf ook door de Dagestaanse politie aangehouden en ondervraagd over haar connecties met R. en haar betrokkenheid bij de aanslag. De politie heeft de verzoekende partij bij haar vrijlating gewaarschuwd dat zij een paar dagen de tijd kreeg om hen de nodige informatie te bezorgen en dat zij hem zouden weten te vinden moest zij ontsnappen. De politie wenste dat de verzoekende partij haar betrokkenheid bij de aanslag zou bekennen en gedeeltelijk de schuld op zich zou nemen, wat zij weigerde. Toen zij ondergedoken leefde bij haar oom is de politie nogmaals naar het huis van haar ouders geweest en lieten zij haar ouders weten dat hun zoon gezocht werd voor medeplichtigheid aan de aanslag. De situatie van de verzoekende partij was geen uitzondering. Het is immers zo dat in de Russische Federatie iedereen die gelieerd wordt met de rebellenbeweging een risico loopt om gezocht en aangehouden te worden door de autoriteiten. Vooral personen van Tsjetsjeense afkomst worden gevisieerd aangezien er vele jongeren zich, uit rebellie of armoede, aansluiten bij een rebellenbeweging. Iedereen die een vriend of familielid heeft dat lid is van een rebellenbeweging wordt dan ook, zonder dat er sprake is van concrete bewijzen tegen hem, vervolgd, gearresteerd en mishandeld. Aangezien de verzoekende partij haar vriend R. een korte tijd voor diens aanhouding heeft gesproken aan de telefoon maakt dit van hem een verdachte voor de autoriteiten. Het is dan ook terecht dat zij haar land is ontvlucht.

2.2.1. De bestreden beslissing bevat het volgende motief, dat door objectieve informatie, afkomstig van gezaghebbende bronnen, en die zich in het administratief dossier bevindt, wordt ondersteund: *“Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.”*

2.2.2. De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift: *“Vooraf personen van Tsjetsjeense afkomst worden gevisieerd aangezien er vele jongeren, uit rebellie of armoede, zich aansluiten bij een rebellenbeweging”*. Met deze loutere bewering, waarvan de verzoekende partij zelfs geen begin van bewijs bijbrengt, kan de verzoekende partij voorgaand motief van de bestreden beslissing niet ontkrachten. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij louter omwille van haar Tsjetsjeense origine zou vervolgd worden. Het komt haar dan ook toe om deze vrees voor vervolging aan de hand van een geloofwaardig asielaanvraag aan te tonen.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.4. De bestreden beslissing bevat een heel aantal motieven die duiden op de ongeloofwaardigheid van het asielaanvraag van de verzoekende partij en die steun vinden in het administratief dossier. Zo plaatst de verzoekende partij de oorzaak van haar vervolgingsproblemen in een foutief tijds kader, legt zij geen enkel document ter staving van haar asielaanvraag neer, toont zij op geen enkele wijze haar vriendschappelijke banden met Musayev aan, is zij onvoldoende op de hoogte van de actualiteit van haar vervolgingsfeiten, weet zij niet waarop men zich baseert om haar na een dergelijk lange periode officieel in beschuldiging te stellen, bleef zij ondanks het feit dat zij al sinds oktober 2009 vreesde te worden opgepakt voor betrokkenheid bij een mislukte aanslag en zij verklaarde dat jonge mannen bij de minste verdenking van iets worden vermoord tot juli 2010 in Dagestan wonen, verklaarde zij dat het de beslissing van haar oom was dat zij omwille van veiligheidsredenen het land moest verlaten en dat zij zelf weg wou omdat zij het beu was om ‘daar hele dagen niets te doen’ en kan er geen geloof worden gehecht aan de door haar verklaarde reisroute. Deze talrijke elementen, die de kern van haar asielaanvraag raken, wijzen erop dat het asielaanvraag van de verzoekende partij absoluut niet geloofwaardig is. Het komt dan ook aan de verzoekende partij toe om de motivering van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

2.2.5. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet meer doet dan het herhalen van haar asielaanvraag, zonder dat zij ook maar één van de in de bestreden beslissing opgenomen motieven met concrete argumenten betwist. Dit verweer is dan ook niet van aard om, in weerwil van wat de verwerende partij stelde, aannemelijk te maken dat in hoofde van de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin is aangetoond.

2.3.1. Voorts, wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, dient erop gewezen dat elke aanvraag om subsidiaire bescherming in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet individueel moet worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt.

2.3.2. De Raad wijst er in eerste instantie op dat hierboven reeds werd vastgesteld dat verzoekers asielaanvraag ongeloofwaardig is. De Raad meent dat de verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.3.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan echter worden verleend indien het aannemelijk is dat de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaansluitingsproces, meer bepaald omwille van een situatie zoals beoogd in artikel 48/4 § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in het licht van de hypothese, zoals voorzien in artikel 48/4, § 2,c) van de vreemdelingenwet zijn gebaseerd op objectieve informatie afkomstig van gezaghebbende bronnen, die zich bevindt in het administratief dossier. Gezien het feit dat zij de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot deze motivering op geen enkele wijze betwist, kan de verzoekende partij ook geen aanspraak maken op de subsidiaire beschermingsstatus.

2.4. Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS